

Skal Danmark være en seriøs partner i internationale spørgsmål, må der føres en konsistent, vedvarende udenrigs- og sikkerhedspolitisk linje, og en sådan lader sig vanskeligt føre med spinkle eller svingende politiske flertal, hvor omverdenen ikke kan være sikker på, hvordan dansk udenrigspolitik måtte være ved et regeringsskifte. Regeringen lægger derfor stor vægt på, at der sikres bred opbakning til de centrale udenrigs- og sikkerhedspolitiske beslutninger, samt at et bredt og solidt flertal er enig om, at dansk indflydelse kun kan sikres gennem et internationalt engagement. Derfor ser regeringen ligesom Det Radikale Venstre også gerne en fast årlig drøftelse i Folketinget om dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik, en slags debat om verdens tilstand.

Jeg forstår i øvrigt, at der i det igangværende arbejde i Forsvarskommissionen netop ses på mulighederne for bl.a. at gøre mere brug af regelmæssige debatter eller høringer i Folketinget om bredere sikkerhedspolitiske spørgsmål, og jeg synes, det er meget vigtigt, at der i offentligheden netop foregår debatter og analyser og diskussioner om vores sikkerhedspolitik, at det bliver en del af den normale politiske debat.

Netop ønsket om en offentlig debat om dette emne var baggrunden for, at jeg selv i juni måned arrangerede et debatseminar med DIIS om de udenrigspolitiske udfordringer i det 21. århundrede. Efterfølgende blev talen og en række forskeres indlæg udgivet i et særligt hæfte, som bl.a. blev oversendt til Folketinget, og det var netop med henblik på at vise, at dansk udenrigspolitik ikke er noget med fra tue til tue, men at der er en sammenhæng. Selvfølgelig arbejder Folketinget med sag for sag, men der er en sammenhæng i regeringens forslag og politik, og det er vigtigt at få drøftet også med forskere og almindelige mennesker, som måtte interessere sig for emnet.

Men vi ser ikke noget behov for udarbejdelse af en egentlig national sikkerhedsstrategi. Altså, den vil jo meget let komme til at nævne alt godt fra havet, at så skal man huske det, og så skal man huske det, og det er også vigtigt, og hov, vi skal da heller ikke glemme det og det. Derfor vil den i sagens natur blive temmelig upræcis, og hvis ikke den bliver temmelig upræcis, vil den blive temmelig uhensigtsmæssigt bindende, fordi der hele tiden opstår nye problemer, som ændrer prioriteterne. Da Macmillan engang blev spurgt om, hvad hans udenrigspolitik byggede på, svarede han: Events, my boy, events.

Vi har en sammenhængende tilgang til problemerne. Men hvis man nu binder sig op på en strategi med prioriteter osv., står man i den situation, at man ikke kan handle hensigtsmæssigt, og ifølge § 19 i grundloven skal regeringen jo handle og handle som sit eget prerogativ.

Hvem ville f.eks., hvis vi nu havde lavet en udenrigspolitisk, national sikkerhedsstrategi i fjor, have indarbejdet Georgienkrisen, have forestillet sig en væbnet konflikt i Kaukasus? Hvem ville have forudset sommerens fødevarerpriser, som skabte regional uro? Og hvem ville have forudset de voldsomme stigninger i energipriserne, som man jo på det tidspunkt pludselig følte ville få et meget langt sikkerhedspolitisk perspektiv og stadig væk kan få det?

Hvis man nu havde lavet strategien i sommer, ville man have gjort energien til hovedproblemet og sagt, at vi ville komme op på en pris på 200 dollar pr. tønde olie. Det ville man have skrevet i sommer, men det vil man ikke skrive i dag, for nu er den jo faldet til det halve. Så derfor skal man passe på med at begynde ud fra en øjeblikkelig situation at trække linjer ud, som så pludselig bliver bindende, for så risikerer man at binde sig til den forkerte situation.

Der var jo heller ikke nogen, der ville have forudset finanskrisen i september, og hvad den forårsager af meget store ændringer i den globale verdensorden, sådan som vi kan se at det udspilles i den her weekend i G 20. Og ingen ville jo have forudset for et år siden, at G 20 pludselig ville komme i spil.

Såfremt strategier på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område skal have merværdi, både som grundlag for parlamentarisk debat og koordination mellem instrumenterne, bør de derfor udarbejdes på konkrete, velafgrænsede områder, som vi gør. De brede, tværgående udenrigspolitiske drøftelser ønsker jeg både i offentligheden i almindelighed og selvfølgelig også her i Folketinget. Det synes jeg at vi skal bestræbe os på og så lade Det Radikale Venstres beslutningsforslag hvile, sådan som vi også gjorde i sommer.

Kl. 10:24

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ja tak. Der er et par korte bemærkninger. Den første er fra hr. Morten Helveg Petersen.

Kl. 10:24

Morten Helveg Petersen (RV):

Tak. Jeg vil gerne kvittere for ministerens besvarelse med udgangspunkt i, at man skal have et bredt sikkerhedspolitisk begreb. Det synes jeg